

OPENBARING

19

De val van Babylon, de bruiloft van het Lam
en Christus' overwinning op Zijn vijanden

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/openbaring/19

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Babylons val en het einde van het oude verbond	4 min	4
2	De ware gemeente als trouwe bruid	5 min	6
3	De bestraffing van de ontrouwe bruid	2 min	8
4	De eeuwige rook van Babylon	3 min	10
5	Eeuwig vuur als profetische oordeelstaal	2 min	12
6	Lofprijzing en de bruiloft van het Lam	2 min	13
7	De bruid als het nieuwe Jeruzalem	2 min	15
8	Jezus als Bruidegom van Zijn volk	4 min	16
9	De gelijkenis van het bruiloftsmaal	4 min	18
10	Het huidige tijdperk als bruiloftsfeest	3 min	20
11	Het fijne linnen van rechtvaardige daden	3 min	22
12	Genade, gehoorzaamheid en een heilig leven	3 min	23
13	De engel en het getuigenis van Jezus	3 min	25
14	De ruiter op het witte paard	4 min	27

15	De ruiter als beeld van de wederkomst	3 min	29
16	Het Woord van God als overwinnend zwaard	3 min	30
17	Het Evangelie veroverd de volken	3 min	32
18	Bekering en het laatste oordeel	5 min	33
19	De betekenis van de poel van vuur	4 min	35
	Om verder te lezen		37

1

Babylons val en het einde van het oude verbond

Het is duidelijk dat hoofdstuk 19 begint waar hoofdstuk 18 ophield. Daar is Babylon de Grote gevallen, te midden van veel geweeklaag en veel vreugdebetoon, afhankelijk van wie de situatie bekijkt. De koningen van de aarde, de kooplieden en de kapiteins die met haar zaken deden, ontucht met haar bedreven en rijk werden door hun handel met haar, hebben uiteraard gejammerd en gerouwd over haar val. Maar in de hemel heerst een heel andere houding. Volgens hoofdstuk 18, vers 20, staat er:

Verblijd u over haar, hemel, heilige apostelen en profeten, want God heeft uw vonnis aan haar voltrokken.

OPENBARING 18:20

En zo staat er in Openbaring 19:1-2:

En hierna hoorde ik een luide stem van een grote menigte in de hemel zeggen: Halleluja, de zaligheid, de heerlijkheid, de eer en de kracht zij aan de Heere, onze God. Want Zijn oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig, omdat Hij de grote hoer geoordeeld heeft, die de aarde te gronde gericht heeft met haar hoererij, en omdat Hij het bloed van Zijn dienstknechten aan haar gewroken heeft.

OPENBARING 19:1-2

Dit is dus zo ongeveer de laatste keer dat we aan Babylon zullen denken. Er is vreugde over haar ondergang. Zoals ik al zei, geloof ik persoonlijk dat de val van Babylon in deze voorgaande hoofdstukken de val van Jeruzalem is. De andere mogelijkheid is

volgens mij dat het om de val van Rome gaat. Maar ik denk dat dit minder waarschijnlijk is, omdat bij de val van Jeruzalem een belangrijke overgang tussen de verbonden plaatsvond.

Natuurlijk vond er bij het kruis een belangrijke overgang plaats. Jezus stelde het nieuwe verbond in, maar het oude verbond functioneerde nog steeds. Het was, zoals de schrijver van Hebreeën zegt, verouderd. In Hebreeën 8:13 staat dat als er een nieuw verbond is, het oude verouderd is. En hij zei dat het op het punt stond te verdwijnen. Toen Hebreeën werd geschreven, zag de schrijver dat de uiterlijke kenmerken van het oude verbond op het punt stonden weggevaagd te worden: de tempel, de offers, het priesterschap en alle dingen die verband hielden met het oude verbond, waaronder Israëls bijzondere rol als Gods bijzondere volk. En ze werden weggevaagd toen de tempel werd verwoest en Jeruzalem werd platgebrand.

Bij Zijn dood stelde Christus het nieuwe verbond in en maakte Hij het oude verouderd, maar het oude was nog niet helemaal verdwenen. Het zou spoedig verdwijnen, en het verdween ook, zoals Jezus zei, binnen die generatie. Hij zei:

Voorwaar, Ik zeg u: Dit geslacht zal zeker niet voorbijgaan, totdat al deze dingen gebeurd zijn.

MATTHEÛS 24:34

Deze overgangsgeneratie maakte dus de invoering van het nieuwe verbond en de afschaffing van het oude verbond mee. En er was een tijd waarin het erop leek dat ze allebei nog een beetje bleven voortbestaan.

Maar met de val van Jeruzalem wordt het volledige einde van het oude verbond voorgoed, definitief en zichtbaar gemarkeerd. Daardoor gaat het nieuwe verbond schitteren als het enige overgebleven middel waardoor God via Christus met de mensheid omgaat. Wat we nu, in slechts de volgende paar verzen, zien, is dat de bruid van het nieuwe verbond in beeld komt.

Dit zou niet zozeer het geval zijn bij de val van Rome. De val van Rome markeerde geen bepaalde overgang in Gods handelen op kosmische schaal, maar de val van Jeruzalem deed dat wel. Daarom is dit voor ons ook bewijs dat we bij de val van Babylon over de

val van Jeruzalem spreken. Want de val van de hoer maakt de weg vrij voor God om met een trouwe vrouw te trouwen.

2

De ware gemeente als trouwe bruid

Nu zouden we kunnen zeggen: ‘Zeg je dat de gemeente trouw is geweest aan Christus?’ Ja, de gemeente is dat geweest. De instelling die zichzelf de kerk noemt, is gedurende een groot deel van de afgelopen tweeduizend jaar en op veel plaatsen waar christenen aanwezig zijn geweest, in sterke mate een hoer geweest. Wat zichzelf de kerk noemt, is niet altijd trouw geweest. Meestal is die net zo ontrouw geweest als Israël.

Maar de gemeente is niet die organisatie. Dat maakt het getuigenis van het christendom zo moeilijk: er zijn mensen die geen christenen zijn en niet tot de gemeente behoren, maar die zich dat etiket hebben toegeëigend. Door zich dat etiket toe te eigenen, hebben ze de reputatie van de gemeente en van Christus door het schandelijkste gedrag besmeurd.

Maar de ware gemeente bestaat uit mensen die uit de Geest van God geboren zijn, die Christus als hun Hoofd hebben en daardoor deel uitmaken van Zijn lichaam. Als Christus jouw Hoofd is, betekent dit dat Hij je leidt. Hij is jouw Heere. Het is duidelijk dat niet iedereen — sterker nog, niet de meeste mensen die deel hebben uitgemaakt van de georganiseerde kerken — aan die beschrijving zou kunnen voldoen.

Ik ben niet van plan gissingen te doen over hoe de percentages zouden kunnen liggen. Maar het is heel duidelijk, en iedereen die naar de kerk gaat of, zoals ik, zijn hele leven naar de kerk is gegaan, zou dit intuïtief weten: in de meeste kerken komt een bepaald percentage mensen — en niet noodzakelijk een klein percentage — om andere redenen dan omdat ze ware discipelen van Jezus zijn.

Jezus zei:

Als iemand tot Mij komt en niet haat zijn eigen vader en moeder en vrouw en kinderen en broers en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.

LUKAS 14:26

Zodra je Jezus' voorwaarden voor discipelschap begint te lezen, begin je naar de mensen in de gemeente te kijken, en misschien ook naar jezelf, en zeg je: „Was er een reden waarom ik dacht dat deze mensen discipelen waren? Zijn ze dat? Ben ik dat?” In veel gevallen zouden we, vrees ik, een teleurstellend antwoord moeten geven. Maar de ware gemeente heeft altijd bestaan uit dat overblijfsel, die groep. Hoewel zij binnen de christenheid in de minderheid zijn, zijn ze volgens Openbaring toch met miljoenen: de ware volgelingen van Christus,

En ik zei tegen hem: U weet het, mijn heer. En hij zei tegen mij: Dezen zijn het die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun gewaden gewassen en ze hebben hun gewaden wit gemaakt in het bloed van het Lam.

OPENBARING 7:14

En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot in de dood.

OPENBARING 12:11

Opnieuw kunnen we zeggen: „Heere, ben ik dat?” Ik hoop het. Voor een christen zou het niet moeilijk moeten zijn om te zeggen: „Natuurlijk. Daar heb ik voor gekozen. Dat houdt het in om christen te zijn.” Het betekent niet dat je een toegangsbewijs voor de hemel krijgt en een kerkbank warm houdt. Het betekent dat je je bij het leger aansluit en deel wordt van Gods plan om de wereld te veroveren en voor eeuwig en altijd over de wereld te regeren. Dat is niet iets kleins, en de prijs ervoor is niet laag. Het kost alles.

Degenen die dat hebben begrepen — en ik vrees dat evangeliepredikers in onze tijd dat niet altijd even duidelijk maken — reageren op het Evangelie precies zoals het in de Bijbel geschreven staat. Maar sommige mensen reageren op iets waarvan zij denken dat het het Evangelie is, en ze nemen geen beslissing die ook maar enigszins lijkt op de beslissing om een discipel van Jezus te zijn. Daardoor worden ze deel van de gemeente zonder werkelijk volgelingen van Christus te worden. Maar door de hele geschiedenis heen zijn er mensen geweest die op het Evangelie reageerden precies zoals het in de Bijbel geschreven staat, en die de ware christenen zijn. Het zijn er miljoenen geweest.

Dat weten we omdat Johannes een menigte zag die niemand kon tellen, uit elke natie, elk geslacht en elke taal, die God in de hemel loofde en die tot deze groep behoorde. Die groep, die gemeenschap, is de bruid. Zij zijn de getrouwen. Als een van hen ontrouw wordt, hoort diegene er niet langer bij. Als iemand Christus verlaat, behoort diegene niet meer tot de gemeente. Daarom bestaat de gemeente altijd uit degenen die trouw zijn. De gemeente is altijd een trouwe bruid geweest.

3

De bestraffing van de ontrouwe bruid

En zo zien we de vernietiging van de hoerachtige bruid, de hoerachtige vrouw. Het is waar dat er niet staat dat de hoer ooit een vrouw was. Maar in de beeldspraak van het Oude Testament klaagde God altijd over de hoererij van Juda en Israël, omdat dat Zijn vrouw was. Hij klaagde niet over andere volken die andere goden aanbaden. Dat was hun zaak. Zij waren hoe dan ook niet Zijn volk. Zijn klacht richt zich tegen Zijn volk, dat andere goden aanbidt. Dat is de hoer, Zijn bruid.

Die hoer heeft in wezen de straf ondergaan die haar toekomt. Wat komt een hoer of een overspelige vrouw toe? In het Oude Testament, volgens de wet waaronder Jeruzalem leefde, was de straf steniging. Zoals we in vers 21 van hoofdstuk 18 zien:

En een sterke engel hief een steen op als een grote molensteen, en wierp die in de zee, en zei: Zó zal Babylon, de grote stad, met geweld neergeworpen worden, en het zal nooit meer gevonden worden.

OPENBARING 18:21

Het herinnert ons eraan dat Jezus zei:

En wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, doet struikelen, het zou beter voor hem zijn dat er een molensteen om zijn hals werd gedaan en hij in de zee geworpen werd.

MARKUS 9:42

En Hij spreekt tegen de Joden die Hem proberen af te wijzen en mensen proberen te ontmoedigen om Hem te volgen.

Dat is precies wat God nu doet met dat deel van de Joodse bevolking dat zich verzette en probeerde de weinigen die Hem volgden te ontmoedigen en te doen struikelen. Ze worden in de zee geworpen, en dat is het einde van Babylon.

Nu gaan we zien wie Babylon vervangt. Er staat in vers 3:

En zij zeiden voor de tweede keer: Halleluja! En haar rook stijgt op in alle eeuwigheid.

OPENBARING 19:3

4

De eeuwige rook van Babylon

Er staat dat haar rook voor eeuwig en altijd opstijgt. Dit is een heel goed voorbeeld van het apocalyptische gebruik van „voor eeuwig en altijd” en van rook. Je herinnert je dat we dit beeld van rook die voor eeuwig en altijd opstijgt al eerder tegenkwamen, in hoofdstuk 14, in een passage die van oudsher vaak op de hel is toegepast. Daar gaat het over degenen die het beest en zijn beeld aanbidden. In Openbaring 14:10–11 staat vanaf het midden van vers 10:

dan zal hij ook drinken van de wijn van de toorn van God, die onvermengd is ingeschonken in de drinkbeker van Zijn toorn, en gepijnigd worden in vuur en zwavel voor het oog van de heilige engelen en van het Lam. En de rook van hun pijniging stijgt op tot in alle eeuwigheid, en zij die het beest en zijn beeld aanbidden, hebben dag en nacht geen rust, evenmin als iemand die het merkteken van zijn naam ontvangt.

OPENBARING 14:10-11

Als er staat dat de rook van hun pijniging voor eeuwig en altijd opstijgt, heeft men vaak gedacht dat dit verwijst naar eeuwige pijniging in de hel. Maar dan hebben we dit: de rook van Babylon stijgt eveneens voor eeuwig en altijd op. Moeten we dan beweren dat de rook van de verbranding van de stad Jeruzalem op dit moment nog steeds opstijgt?

Dit gaat niet over wat er na de dood gebeurt. Het is overduidelijk dat de rook van haar verbranding in hoofdstuk 18 meerdere keren wordt genoemd. In hoofdstuk 18, vers 9, staat bijvoorbeeld:

En de koningen van de aarde die hoererij met haar bedreven hebben en losbandig geleefd hebben, zullen huilen en rouw over haar bedrijven, wanneer zij de rook van haar verbranding zullen zien.

OPENBARING 18:9

En zo staat er ook in de verzen 17-18:

En elke stuurman, al het volk op de schepen, zeelieden en allen die op zee hun werk doen, bleven van verre staan, en zij riepen toen zij de rook van haar verbranding zagen: Welke stad was aan deze grote stad gelijk?

OPENBARING 18:17-18

Dit is zichtbare rook, zichtbaar voor de overlevenden. Dit is niet de hel. Dit gaat over de verbranding van de stad en over de rook die ervan opstijgt, net zoals toen Abraham naar Sodom keek op de dag nadat het verbrand was. Er staat:

Hij keek uit over Sodom en Gomorra en over heel het gebied van de vlakte. En zie, hij zag dat er rook van dat land opsteeg, zoals de rook van een oven.

GENESIS 19:28

Dat wil zeggen: toen Abraham de volgende dag in de richting van Sodom keek, was er niets dan rook. De dag ervoor waren er vuur en zwavel geweest, maar nu alleen nog rook. Er waren daar geen mensen meer die leden. Ze waren dood. Maar de rook was geen hellevuur. Het was de rook die een man op aarde aan de hemel kon zien. Dat is de rook die de schippers volgens deze beschrijving zien, en die de koningen van de aarde zien. Dat is haar rook, en ons wordt verteld dat die tot in alle eeuwigheid opstijgt. Dit

beschrijft geen situatie na de dood. Het gaat zelfs niet over een afzonderlijk persoon die lijdt. Het gaat over een entiteit, een stad. En dat de rook voor eeuwig opstijgt, is duidelijk beeldspraak, want de rook van die stad stijgt nu niet op. Als je naar Israël gaat, zul je niet ontdekken dat de rook boven Jeruzalem nog altijd opstijgt.

5

Eeuwig vuur als profetische oordeelstaal

Maar dat is niet zo verrassend als je de taal van de apocalyptische, profetische Schriften leert begrijpen. Zelfs de niet-apocalyptische, niet-profetische Schriften gebruiken dat soort taal. Kijk naar Judas. In de brief van Judas, vers 7, vlak voor het boek Openbaring, staat:

Evenzo is het met Sodom en Gomorra, en de steden eromheen, die op dezelfde wijze als zij hoererij bedreven hebben en ander vlees achterna zijn gegaan. Zij liggen daar als een waarschuwend voorbeeld, doordat zij de straf van het eeuwige vuur ondergaan.

JUDAS 1:7

God heeft van Sodom en Gomorra een voorbeeld gemaakt, omdat ze het oordeel van eeuwig vuur hebben ondergaan. Opnieuw: eeuwig vuur? Veel mensen zouden zeggen: „Nou, dat moet betekenen dat ze in de hel branden.” Maar hoe zou dat een voorbeeld voor ongelovigen kunnen zijn? Ongelovigen kunnen niemand in de hel zien branden. Dit gaat over een zichtbaar voorbeeld dat God aan de wereld heeft gegeven van hoe Hij met zulke mensen zal omgaan. Ze zijn een voorbeeld geworden doordat ze de vergelding van eeuwig vuur hebben ondergaan. Het vuur dat Sodom en Gomorra verteerde, was eeuwig vuur. Het kwam immers van God, en Hij is eeuwig. Onze God is een verterend vuur. God is een verterend, eeuwig vuur, en zij hebben de vergelding van Zijn toorn ondergaan.

Maar als je niet beter wist, zou je de indruk kunnen krijgen dat Judas zegt dat we vandaag naar het gebied van de Dode Zee zouden kunnen gaan, dat we zouden kunnen zien waar Sodom lag en dat daar tot op de dag van vandaag vuur brandt. Het is eeuwig,

nooit eindigend vuur. Dit is de taal van de Schrift wanneer die beelden van het oordeel gebruikt. Van het oordeel wordt vaak gezegd dat het eeuwig is of voor altijd duurt. In situaties waarin dat feitelijk niet zo is, is het dichterlijke taal. Zo wordt ons ook in Openbaring 19:3 verteld dat haar rook — dat wil zeggen, de rook van Babylon — tot in alle eeuwigheid opstijgt. Dat verwijst niet naar de hel. Het verwijst naar de blijvende geldigheid van haar oordeel.

6

Lofprijzing en de bruiloft van het Lam

Vers 4:

En de vierentwintig ouderlingen en de vier dieren wierpen zich neer, aanbaden God, Die op de troon zit, en zeiden:
Amen, Halleluja!

OPENBARING 19:4

Vers 5:

En er kwam een stem uit de troon, die zei: Loof onze God, al Zijn dienstknechten, en die Hem vrezen, kleinen en groten! En ik hoorde zoiets als een geluid van een grote menigte en als een gedruis van vele wateren en een geluid als van zware donderslagen: Halleluja, want de Heere, de almachtige God, is Koning geworden. Laten wij blij zijn en ons verheugen en Hem de heerlijkheid geven, want de bruiloft van het Lam is gekomen en Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt. En het is haar gegeven zich met smetteloos en blinkend fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de gerechtigheden van de heiligen. En hij zei tegen mij: Schrijf: Zalig zijn zij die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft van het Lam. En hij zei tegen mij: Dit zijn de waarachtige woorden van God. En ik viel voor zijn voeten neer om hem te aanbidden, maar hij zei tegen mij: Pas op dat u dat niet doet! Ik ben een mededienstknecht van u en van uw broeders, die het getuigenis van Jezus hebben. Aanbid God. Het getuigenis van Jezus is namelijk de geest van de profetie.

OPENBARING 19:5-10

Hier hebben we de aankondiging van het huwelijk van het Lam. Het bruiloftsmaal van het Lam is gekomen. De bruid heeft zich gereedgemaakt. Wie is deze bruid? Natuurlijk weten we dat het de gemeente is. Dat weten we uit andere gedeelten in de Schrift. Bijvoorbeeld wanneer Paulus in Efeze 5 over het huwelijk spreekt. Hij zegt dat daarom een man zijn vader en moeder zal verlaten en zich aan zijn vrouw zal hechten; de twee zullen één vlees zijn. Paulus zegt:

Dit geheimenis is groot; maar ik spreek met het oog op Christus en de gemeente.

EFEZE 5:32

In 2 Korinthe 11 zegt hij dat hij de gemeente als een reine maagd met Christus verloofd had, klaarblijkelijk verloofd om te trouwen. Het is de gemeente die in het verbond met God staat.

7

De bruid als het nieuwe Jeruzalem

Het oude verbond is voorbijgegaan, er is een nieuw verbond gekomen en er is een nieuwe bruid. Een bruid wordt genomen door een verbond te sluiten. Een huwelijk vindt plaats wanneer er tussen twee personen een verbond wordt gesloten. Het is dus het nieuwe verbond dat dit huwelijk bepaalt.

Ik wil voor het moment even vooruitgaan naar hoofdstuk 21 om je dit ter bevestiging te laten zien. Openbaring 21:9 zegt:

En een van de zeven engelen die de zeven schalen hadden, vol van de zeven laatste plagen, kwam naar mij toe en hij sprak met mij en zei: Kom, ik zal u de bruid, de vrouw van het Lam, laten zien.

OPENBARING 21:9

We lezen natuurlijk over de vrouw van het Lam in vers 7 van hoofdstuk 19, dus hier zullen we over dezelfde persoon lezen.

Hoofdstuk 21, vers 10, zegt:

En hij voerde mij weg in de geest op een grote en hoge berg en liet mij de grote stad zien, het heilige Jeruzalem, dat neerdaalde uit de hemel, bij God vandaan.

OPENBARING 21:10

Hem wordt dus de bruid getoond, die duidelijk de gemeente is, en de gemeente is de grote stad, het nieuwe Jeruzalem. Dat is niet zo verrassend, want de andere stad, het oude Jeruzalem, werd vergeleken met een hoer, Babylon. We hebben dus twee steden gehad, twee vrouwen die met elkaar worden vergeleken. Het is natuurlijk een gemengde beeldspraak, want het is zelfs moeilijk om je een stad, zoals die in hoofdstuk 21 vers 2 wordt beschreven, voor te stellen als een bruid die zich heeft versierd. Hoe versier je een stad? Hoe trek je een stad bruidskleding aan? Het beeld is duidelijk vreemd, maar het brengt niettemin over wat we moeten weten. De ene stad is ten onder gegaan; een nieuwe stad is verrezen. De ene vrouw is verstoten en terechtgesteld vanwege haar misdaden; nu wordt er een nieuwe, trouwe vrouw genomen.

8

Jezus als Bruidegom van Zijn volk

Nu staat er dat het bruiloftsmaal van het Lam is gekomen, of dat het huwelijk van dit Lam is gekomen, en dat Zijn vrouw zich gereed heeft gemaakt. De meesten van ons hebben wellicht geleerd om dit als de wederkomst van Christus te zien. Dat wil zeggen: wij zullen de bruid van Christus zijn. Wij zullen met Christus trouwen wanneer Hij terugkomt. Je kent de gelijkenis van de tien maagden, waarin de maagden wachten tot de bruidegom verschijnt om naar de bruiloft te komen. Sommigen zien dat niet zo, maar ik begrijp dat als een gelijkenis over de wederkomst van Christus, en de vijf wijze maagden zijn gereed voor Hem wanneer Hij komt. De vijf dwaze maagden zijn dat niet. Maar Hij komt naar de bruiloft, en het lijkt erop dat dit een gelijkenis over de wederkomst van Christus is. Als dat niet zo is, kun je het punt dat ik maak gewoon terzijde schuiven, maar ik geloof dat het wel zo is. Ik ben beslist opgegroeid met de gedachte dat de komst van dit bruiloftsmaal naar de wederkomst van Christus verwijst, maar dat hoeft niet noodzakelijk zo te zijn.

Kijk bijvoorbeeld naar Mattheüs 9. Mattheüs 9:14 zegt:

Toen kwamen de discipelen van Johannes bij Hem en zeiden:
Waarom vasten wij en de Farizeeën veel en vasten Uw
discipelen niet?

MATTHEÛS 9:14

Jezus antwoordt vervolgens dat de bruiloftsgasten niet kunnen treuren zolang de Bruidegom bij hen is. De bruidegom is op dit moment dus bij Zijn vrienden. Dit moet, denk ik, het vrijgezellenfeest zijn of zoiets. Op dit moment is Hij nog niet vertrokken om Zijn vrouw tot Zich te nemen, maar Hij bereidt Zich daarop voor. Hij is met Zijn vrienden op het vrijgezellenfeest. Deze verwijzing naar Jezus als de bruidegom, die Hij hier gebruikt wanneer Hij tot de discipelen van Johannes spreekt, was ongetwijfeld bedoeld om hen te herinneren aan iets wat hun eigen meester, Johannes de Doper, eerder tegen hen had gezegd in Johannes 3.

In die tijd kwamen de discipelen van Johannes bij hem en zeiden — dit is Johannes 3:26 —:

En zij gingen naar Johannes en zeiden tegen hem: Rabbi, Hij Die bij u was aan de overkant van de Jordaan, van Wie u getuigenis gaf, zie, Hij doopt en allen komen bij Hem.

JOHANNES 3:26

En Johannes antwoordde en zei:

Johannes antwoordde en zei: Een mens kan niets aannemen, als het hem niet uit de hemel gegeven is. U bent zelf mijn getuigen dat ik gezegd heb: Ik ben de Christus niet, maar ik ben voor Hem heen uitgezonden.

JOHANNES 3:27-28

Dan zegt hij in vers 29:

Wie de bruid heeft, is de Bruidegom, maar de vriend van de Bruidegom, die erbij staat en hem hoort, verblijdt zich zeer over de stem van de Bruidegom. Deze blijdschap van mij nu is volkomen geworden.

JOHANNES 3:29

Johannes zegt: 'Ik ben hier de koppelaar. Ik ben niet de bruidegom. Ik ben degene die de bruid bij de bruidegom brengt. Degene die de bruid krijgt, is niet de vriend, maar de bruidegom. En Jezus is de bruidegom. De mensen zijn de bruid.' Johannes had zijn discipelen verteld dat ze Jezus en Zijn volk op deze manier moesten zien: als een bruid die naar haar bruidegom komt. En Jezus had tegen diezelfde discipelen, of in elk geval tegen enkele discipelen van Johannes, gezegd dat ze moesten bedenken dat de vrienden van de bruidegom niet treuren en vasten zolang de bruidegom bij hen is, dus ook niet tijdens het bruiloftsmaal. Zolang de bruidegom bij hen is, eten ze en verheugen ze zich. Wanneer Hij dan natuurlijk bij hen vandaan wordt genomen, is dat een ander verhaal.

9

De gelijkenis van het bruiloftsmaal

Nu hebben we in Mattheüs 22 deze gelijkenis over het bruiloftsmaal. Mattheüs 22:1:

En Jezus antwoordde en sprak opnieuw tot hen door gelijkenissen, en zei: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zeker koning die voor zijn zoon een bruiloft bereid had,

MATTHEÛS 22:1-2

Dit is natuurlijk het Koninkrijk van God, het huwelijk.

en hij stuurde zijn dienaren eropuit om de genodigden voor de bruiloft te roepen. Maar zij wilden niet komen.

MATTHEÛS 22:3

Dat zijn de evangelisten die het Evangelie brengen en mensen oproepen om naar het Koninkrijk te komen, naar het bruiloftsmaal, maar ze wilden niet komen.

Opnieuw stuurde hij dienaren eropuit, andere, en hij zei: Zeg tegen de genodigden: Zie, ik heb mijn middagmaal gereedgemaakt; mijn ossen en de gemeste dieren zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed. Kom naar de bruiloft.

MATTHEÛS 22:4

Nu is het eten klaargemaakt. Er zijn geen eters; niemand komt opdagen.

Maar zij sloegen er geen acht op en gingen weg, de één naar zijn akker, de ander naar zijn zaken. En de anderen grepen zijn dienaren, behandelden hen smadelijk en doodden hen. Toen de koning dat hoorde, werd hij boos. En hij stuurde zijn legers, bracht die moordenaars om en stak hun stad in brand. Toen zei hij tegen zijn dienaren: De bruiloft is wel bereid, maar de genodigden waren het niet waard. Ga daarom naar de kruispunten van de landwegen en nodig er voor de bruiloft zovelen uit als u er maar zult vinden. En die dienaren gingen naar de wegen, verzamelden allen die zij vonden, zowel slechte als goede mensen; en de bruiloftszaal werd gevuld met gasten.

MATTHEÛS 22:5-10

Vervolgens trof de koning een gast zonder bruiloftskleding aan, Toen de koning binnenkwam, zag hij daar een man zonder bruiloftskleding, en om een lang verhaal kort te maken: hij liet hem eruit gooien. Waar gaat dit over? Dit gaat over een bruiloft, en midden in het verhaal wordt de vertelling onderbroken door de verbranding van een stad. De stad wordt verbrand omdat het de stad is van de mensen die als eersten waren uitgenodigd en de uitnodiging afwezen. Nadat de stad is verbrand, gaat de uitnodiging uit naar anderen.

De eerste mensen die door de prediking van het Evangelie werden uitgenodigd om het Koninkrijk van God binnen te gaan, waren de Joden. Omdat zij in veel gevallen de boodschappers doodden, zond God Zijn legers uit, de Romeinse legers, en verbrandde Hij hun stad en vernietigde Hij hen. Het wordt in één enkel vers behandeld, maar het is een zeer belangrijke overgang. Dit is de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70 na Christus, omdat de eerste vrienden van God die waren uitgenodigd, Zijn verbondsvolk Israël, niet het Koninkrijk binnengingen. Zij namen Christus niet aan. Zij wilden hier geen deel aan hebben. Daarna stuurt Hij Zijn boodschappers verder weg, verder naar de heidenen, de hoofdwegen en zijwegen op, om er zo veel mogelijk binnen te brengen. Uiteindelijk zat de bruiloftszaal ongetwijfeld vol met deze gasten, die vanuit de hele wereld waren uitgenodigd, vanuit de heidense volken.

Toen volgde er natuurlijk een oordeel en moest Hij orde op zaken stellen. Hij moest naar binnen gaan en ervoor zorgen dat alleen degenen die daar thuishoorden, daar waren. Maar let erop dat er na de verwoesting van de stad Jeruzalem deze toestroom is, en dit is nog steeds de bruiloftsmaaltijd.

10

Het huidige tijdperk als bruiloftsfeest

Bij een Joodse bruiloftsmaaltijd, die soms wekenlang doorging, werden de bruid en de bruidegom misschien pas na enige tijd met elkaar verenigd, hoewel hun vrienden al naar de bruiloft waren gekomen. Aan het einde van het feest gaat de bruid met de bruidegom mee. Maar hier kunnen we zien dat het feest al werd aangekondigd voordat Jeruzalem werd verwoest, maar dat het pas na de verwoesting van Jeruzalem werd bijgewoond, althans niet in belangrijke mate.

Wanneer mensen na de verwoesting van Jeruzalem het Koninkrijk van God beginnen binnen te gaan, is dat een proces. De bruiloftsmaaltijd duurt een tijd. In ons geval duurt die naar het schijnt al ongeveer tweeduizend jaar. Heidenen worden nog steeds uitgenodigd en komen nog steeds binnen. Er komt nog een tijd waarin God zal komen om hen van elkaar te scheiden, want er komen goede en slechte mensen binnen. Hij zal hen van elkaar scheiden. Het huidige tijdperk is dus het tijdperk van de bruiloftsmaaltijd, terwijl de gasten aankomen. Dit is de bruiloftsmaaltijd.

De bruid en de bruidegom zijn nog niet met elkaar verenigd. Dat zal gebeuren bij de wederkomst van Christus. Maar Openbaring 19:7 kondigt niet de vereniging van de bruid en de bruidegom aan, maar eenvoudigweg de komst van de bruiloft. Daarom wordt bij de val van Jeruzalem aan de wereld bekendgemaakt dat de bruiloft nu begint. Kom nu. Wacht niet. Het eten staat klaar. Het eten stond al klaar voordat de stad werd verbrand. Het is dus niet zo dat deze mensen komen en wachten tot er later een feest verschijnt. Zij komen naar een feest waar het eten op tafel staat. Het wordt koud. Kom nu opdagen.

In dit tijdperk, sinds de verwoesting van Jeruzalem en de toestroom van heidenen, komen we naar een feest. Wanneer de eerste christenen samenkwamen, hielden ze natuurlijk daadwerkelijk een letterlijk liefdemaal. Het was een viering, een viering van het behoud en van het verenigd zijn met Christus, waarbij men zich verheugde in de feestelijkheden.

Enerzijds wordt de gemeente gezien als de bruid. Maar zoals vaak het geval is in Openbaring, lopen de metaforen door elkaar, want in vers 9 staat:

En hij zei tegen mij: Schrijf: Zalig zijn zij die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft van het Lam. En hij zei tegen mij: Dit zijn de waarachtige woorden van God.

OPENBARING 19:9

Met andere woorden, dit zijn de uitgenodigde gasten in het verhaal van Mattheüs 22. De gemeente bestaat uit mensen die voor het feest zijn uitgenodigd. De bruid komt in die gelijkenis eigenlijk niet in beeld. De bruid wordt niet genoemd of aangeduid. Die verwarring komt in de gelijkenis dus niet voor. In de gelijkenis van Mattheüs 22 staat

alleen dat de koning een bruiloft voor zijn zoon organiseerde. Vermoedelijk is er ergens een bruid, maar zij wordt niet genoemd. Wat wel wordt genoemd, is dat er mensen worden uitgenodigd. De gemeente bestaat dus uit mensen die de uitnodiging hebben aangenomen. Wij zijn de uitgenodigde gasten. Maar in deze vermenging van metaforen zijn wij natuurlijk ook de bruid, en Openbaring noemt die twee hier samen.

11

Het fijne linnen van rechtvaardige daden

Er staat dat de bruid in vers 7 zichzelf gereedgemaakt had. Ze is hierop voorbereid. Ze maakte zich gereed zoals een bruid zich gereedmaakt: door haar kleren aan te trekken, haar bruidskleed aan te trekken, haar sieraden om te doen, enzovoort. Er staat dat het haar gegeven werd — verleend, want dit is genade; het is een gave van God — om gekleed te worden:

En het is haar gegeven zich met smetteloos en blinkend fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de gerechtigheden van de heiligen.

OPENBARING 19:8

De gemeente is niet bereid om Jezus te ontmoeten totdat ze bekleed is met haar rechtvaardige daden. Dit is geen behoud door werken; het wordt haar verleend. Het vermogen om een rechtvaardig leven te leiden is een gave. Het is door de genade van God dat we van zondaars in heiligen veranderd worden. Het is door de genade van God dat we anders leven dan vroeger. Het is door de genade van God dat we goede werken doen en dat ons gedrag rechtvaardig is. Het is een gave. Het is genade. Maar het is niettemin zichtbaar, zoals de kleding van een bruid zichtbaar is. Wanneer je een bruid ziet, valt haar kleding je op. Die is zichtbaar. Zo zijn ook de rechtvaardige daden van de heiligen zichtbaar. Het is uiterlijk gedrag. Er is niet een of andere verborgen, toegerekende gerechtigheid die niemand kan opmerken. Je kunt niet als zo'n stuk vuil leven en tegelijk beweren dat je door geloof diep vanbinnen een geheime gerechtigheid

hebt die alleen God kan zien. Dat is geen christendom. Het is waar dat ons door geloof in Christus gerechtigheid wordt toegerekend, maar dat gebeurt niet zonder een daarmee overeenkomende verandering.

Als je kijkt naar 1 Johannes 3:7 — dezelfde schrijver, hoofdstuk 3, vers 7 — zegt hij:

Lieve kinderen, laat niemand u misleiden. Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, zoals Hij rechtvaardig is.

1 JOHANNES 3:7

Probeer erachter te komen of de predikers die je gehoord hebt je misleiden of niet. Laat niemand je misleiden.

Hij zegt niet dat je rechtvaardig wordt door rechtvaardigheid te beoefenen. Natuurlijk zijn we rechtvaardig door geloof. Maar hoe weet je of je door geloof rechtvaardig gemaakt bent? Dat is te zien aan de manier waarop je leeft. Je beoefent rechtvaardigheid. Als je iemand aantreft die geen rechtvaardigheid beoefent, dan is die persoon volgens deze tekst duidelijk niet rechtvaardig. Laat niemand je wat dat betreft misleiden. Laat niemand je vertellen dat je in zonde kunt leven en toch door geloof een rechtvaardig mens kunt zijn. Dat is in de Schrift onbekend. De Schrift kent zoiets niet.

12

Genade, gehoorzaamheid en een heilig leven

Toen Paulus in Romeinen 6:15–16 de vraag stelde, zei hij:

Wat dan? Zullen wij zondigen omdat wij niet onder de wet maar onder de genade zijn? Volstrekt niet! Weet u niet dat aan wie u uzelf als slaaf ter beschikking stelt tot gehoorzaamheid, u slaaf bent van wie u gehoorzaamt: óf van de zonde, tot de dood, óf van de gehoorzaamheid, tot gerechtigheid?

ROMEINEN 6:15-16

Als je de zonde gehoorzaamt, dan ben je een slaaf van de zonde. Je bent geen slaaf van God. Je bent niet rechtvaardig als je in zonde leeft. Je bent niet rechtvaardig door geloof. Je bent door niets rechtvaardig. Op geen enkele manier kun je rechtvaardig genoemd worden als je niet in gehoorzaamheid aan Christus leeft.

Natuurlijk niet volmaakt. Niemand is volmaakt, en Paulus heeft dat duidelijk gemaakt in Romeinen 7. Maar het punt is dat we niet in zonde leven. Christus volgen krijgt op een bepaalde manier gestalte: je doet wat Hij doet, wordt aan Hem gelijk en gehoorzaamt wat Hij zegt. Zo ziet het volgen van Christus eruit. Zij die dat doen, zijn rechtvaardig. Ze zijn rechtvaardig door genade, maar aan hun gedrag is te herkennen dat ze rechtvaardig zijn.

Laat niemand je misleiden. De persoon die rechtvaardigheid beoefent, is een rechtvaardig mens. Dat is iemand aan wie inderdaad gerechtigheid is toegerekend, want dat is het bewijs dat iemand behouden is. Waarvan denk je dat we behouden worden? De engel zei tegen Jozef:

en zij zal een Zoon baren, en u zult Hem de naam Jezus geven, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.

MATTHEÛS 1:21

Als je van je zonden behouden bent, hoe zou je dan in je zonden kunnen leven? Dat slaat duidelijk nergens op.

Het is alsof je in zee aan het verdrinken bent en iemand je een reddingsboei toewerpt en zegt: 'Hier, ik zal je redden, zodat je niet verdrinkt.' Jij zegt: 'Kan ik hier in zee blijven en toch hiervan gered zijn?' Nee, dat denk ik niet. Ervan gered worden betekent dat je eruit getrokken wordt. Als je van je zonden behouden bent, word je uit je zondige levenswijze getrokken. Je leidt een rechtvaardig leven.

Je kunt aan wat ze draagt zien wie de bruid is. Ze draagt wit linnen, rein en blinkend. Dat zijn de rechtvaardige daden, het gedrag, van christenen. We zouden kunnen zeggen: 'We willen niet te hard zijn in ons oordeel.' Je hebt gelijk; we moeten niet hard zijn in ons oordeel. We moeten ook niet te dom zijn in ons oordeel. We moeten niet aannemen dat iemand die niet voor Christus leeft een christen is, want Jezus zei:

Jezus dan zei tegen de Joden die in Hem geloofden: Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen,

JOHANNES 8:31

Je bent een discipel als je in Zijn woorden blijft. Gehoorzaamheid aan Christus is een kenmerk van discipelschap. De gewoonte om Christus ongehoorzaam te zijn, is het kenmerk dat je geen discipel bent, wat je ook beweert te zijn.

13

De engel en het getuigenis van Jezus

Johannes was zo overweldigd dat hij neerviel om deze engel aan zijn voeten te aanbidden, maar daarvoor werd hij terechtgewezen. Dit zal in hoofdstuk 22 opnieuw gebeuren. Blijkbaar is er iets aan het gewicht van deze openbaringen dat overweldigend is.

Toen Johannes Jezus voor het eerst zag in Openbaring 1, viel hij ook neer alsof hij dood was. Dit lijkt geen doelbewuste daad van aanbidding te zijn geweest. Al zijn kracht verliet hem, zoals dat verschillende keren met Daniël gebeurde toen hij visioenen zag. Al zijn kracht verliet hem en hij zakte gewoon in elkaar. Hij moest worden aangeraakt om weer op zijn voeten te worden gezet en moest bovennatuurlijk worden versterkt.

In dit geval is dat niet wat er gebeurt. Johannes buigt zich doelbewust neer en valt neer om deze boodschapper te aanbidden. Je zou denken dat de apostel beter zou weten, en dat zou ik ook denken. Daarom moet dit zo indrukwekkend zijn geweest dat hij daardoor zijn natuurlijke besef uit het oog verloor dat je niet voor engelen neerbuigt en hen aanbidt. Hij denkt gewoon niet na en wordt ervoor berispt.

En ik viel voor zijn voeten neer om hem te aanbidden, maar hij zei tegen mij: Pas op dat u dat niet doet! Ik ben een mededienstknecht van u en van uw broeders, die het getuigenis van Jezus hebben. Aanbid God. Het getuigenis van Jezus is namelijk de geest van de profetie.

OPENBARING 19:10

Hij zegt:

Aanbid God, want het getuigenis van Jezus is de geest van de profetie.

Wat betekent dat? Het kan natuurlijk op meer dan één manier worden opgevat, maar in de context lijkt het te betekenen dat de geest van de profetie — dat wil zeggen, het hele doel en de hele aard van profetie — ervan getuigt wie Jezus is. Niet wie de boodschapper, de profeet of de engel is die je de profetische informatie geeft, maar wie Jezus is, over Wie die profetie gaat. Profetie getuigt van Jezus.

Dat is eveneens één manier om profetie te toetsen. De Bijbel zegt:

En laten twee of drie profeten spreken, en laten de anderen het beoordelen.

1 KORINTHE 14:29

Hoe toets je profetie? Zij moet van Jezus getuigen, of zij moet namens Jezus getuigen. Maar hoe dan ook, Jezus is het onderwerp en de kern van alle echte profetie. De geest van de profetie wil over Jezus spreken. Je zou natuurlijk kunnen zeggen dat het getuigenis van Jezus niet het getuigenis óver Jezus is, maar dat Jezus' eigen getuigenis de profetie vormt. De profeet spreekt Jezus' getuigenis uit, Jezus' woorden. Het kan op

beide manieren worden opgevat, maar Jezus staat beslist centraal in echte profetie. Het verwijst óf naar wat Hij door de profeet heen getuigt, óf naar het getuigenis van de profeet over Jezus. Hoe dan ook, het gaat allemaal om Jezus, niet om de boodschapper.

14

De ruiter op het witte paard

Vers 11:

En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard, en Hij Die daarop zat, werd getrouw en waarachtig genoemd. En Hij oordeelt en voert oorlog in gerechtigheid. En Zijn ogen waren als een vuurvlam en op Zijn hoofd waren vele diademen. Hij had een Naam, die opgeschreven was, en die niemand kent dan Hijzelf. En Hij was bekleed met een in bloed gedoopt bovenkleed, en Zijn Naam luidt: Het Woord van God. En de legers in de hemel volgden Hem op witte paarden, gekleed in fijn linnen, wit en smetteloos. En uit Zijn mond kwam een scherp zwaard, opdat Hij daarmee de heidenvolken zou slaan. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren staf. En Hij treedt de wijnpersbak van de wijn van de grimmige toorn van de almachtige God. Er stond op Zijn bovenkleed en op Zijn dij deze Naam geschreven: Koning der koningen en Heere der heren.

OPENBARING 19:11-16

En ik zag één engel dicht bij de zon staan, en hij riep met luide stem naar alle vogels die hoog aan de hemel vlogen: Kom en verzamel u voor het avondmaal van de grote God, om te eten vlees van koningen, en vlees van oversten over duizend, en vlees van machtigen, en vlees van paarden en van hen die daarop zitten, en vlees van alle vrijen en van slaven, kleinen en groten.

OPENBARING 19:17-18

En ik zag het beest en de koningen van de aarde en hun legers bijeenverzameld om oorlog te voeren tegen Hem Die op het paard zat, en tegen Zijn leger. En het beest werd gegrepen, en met hem de valse profeet, die in zijn tegenwoordigheid de tekenen gedaan had, waardoor hij hen misleid had die het merkteken van het beest ontvangen hadden en die zijn beeld aanbeden hadden. Deze twee werden levend geworpen in de poel van vuur, die van zwavel brandt. En de overigen werden gedood met het zwaard van Hem Die op het paard zat, namelijk het zwaard dat uit Zijn mond kwam. En alle vogels werden verzadigd met hun vlees.

OPENBARING 19:19-21

Zo te zien is dit een zeer bloedige afloop, maar wat is het en wanneer gebeurt het? Ik denk natuurlijk dat velen van ons gewend zijn geraakt om dit als de wederkomst van Christus te zien, en misschien is dat ook zo. Ik ga dat niet uitsluiten. Het bruiloftsfeest is aangebroken en het werd aangekondigd bij de ondergang van de hoer. Maar gedurende het hele tijdperk van de gemeente worden de heidenen binnengebracht, nadat de stad van de eerstgenodigden die niet kwamen, is platgebrand. De uitnodiging voor de bruiloft is uitgegaan naar de hoofdwegen en zijwegen, en zo worden er mensen binnengebracht. Uiteindelijk zullen de deuren worden gesloten en zal het tijd zijn voor de vereniging van de bruid en de bruidegom. Die vereniging vindt volgens mij plaats

bij de wederkomst van Christus, wanneer we Zijn aangezicht werkelijk zien en bij Hem zijn. Maar intussen is het bruiloftsfeest aan de gang, het lange feest totdat de bruid en de bruidegom zich verenigen en op huwelijksreis vertrekken.

Dit beschrijft óf het einde van die tijd, wanneer Jezus terugkomt, en dat is in deze context heel goed mogelijk, óf het spreekt vanuit een andere invalshoek over diezelfde tijd, wat ook een mogelijkheid is. Jezus wordt op een wit paard gezien. De hemel ging open en hij zag een wit paard, maar dat betekent niet dat het paard uit de hemel neerdaalde. Zo stellen wij het ons voor: Jezus keert terug op een wit paard en de hemelse legers zijn bij Hem op witte paarden. Hij treft de volken, slacht de mensen af, enzovoort, zodat overal lijken liggen en de vogels zich volvreten aan hun vlees.

15

De ruiter als beeld van de wederkomst

Dat zou waar kunnen zijn, want er wordt ons in 2 Thessalonicenzen 1:8 verteld dat Hij zal komen:

wanneer Hij met vlamvend vuur wraak oefent over hen die God niet kennen, en over hen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.

2 THESSALONICENZEN 1:8

Er vindt dus een vernietigende gebeurtenis plaats die alle goddelozen treft wanneer Jezus terugkomt, en dit zou daar een voorstelling van kunnen zijn. Als dat zo is, wordt het in symbolische vorm voorgesteld, want het treffen van de volken gebeurt met het zwaard dat uit Zijn mond komt. Ik geloof niet dat er letterlijk een zwaard uit de mond van Jezus hangt. En wanneer Jezus terugkomt, denk ik niet dat er een gevecht met zwaarden zal plaatsvinden. Dit is de taal van de oorlogvoering in de oudheid, met mensen die op paarden rijden, enzovoort.

Ik besef dat veel christenen, en soms ook christelijke kunst, Jezus afbeelden terwijl Hij op een wit paard terugkomt. Misschien is dat zo, maar ik denk het niet. Ik ben van mening dat er in de hemel geen paardenstallen zijn en geen legers die op paarden

rijden. Daarin zou ik mij kunnen vergissen, maar ik denk niet dat er van ons gevraagd wordt dit te geloven of het ons zo voor te stellen: dat iemand op dit moment in de hemel duizenden paarden in stallen verzorgt, die wachten op de dag waarop Jezus terugkomt. In alle andere verwijzingen naar de wederkomst van Jezus wordt nooit gezegd dat Hij op een paard rijdt. Toen Hij naar de hemel opsteeg, deed Hij dat niet op een paard. En de engelen zeiden:

die ook zeiden: Galilese mannen, waarom staat u omhoog te kijken naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze terug komen als u Hem naar de hemel hebt zien gaan.

HANDELINGEN 1:11

Ik neem aan dat al die dingen waar zouden kunnen zijn en dat Hij toch op een paard zou kunnen terugkomen. Maar elders in de Schrift is er beslist niets wat Hem bij Zijn komst in verband brengt met een ruiter op een paard. Als je het je ooit zo hebt voorgesteld, dan is deze passage, en alleen deze passage, daarbij in je opgekomen.

Het zou een verwijzing kunnen zijn naar de wederkomst van Christus aan het einde van het lange bruiloftsfeest, op het moment dat Hij bij Zijn wederkomst daadwerkelijk met Zijn bruid wordt verenigd. Maar dat hoeft niet. Ik denk dat dit misschien de beste manier is om ernaar te kijken, maar er is altijd een alternatieve opvatting hierover geweest die enigszins steekhoudend is. Die houdt in dat dit niet over Zijn wederkomst gaat, maar over de oorlog die Hij voert terwijl Hij in het huidige tijdperk door de prediking van het Evangelie de wereld verovert.

16

Het Woord van God als overwinnend zwaard

Hij wordt afgebeeld als het Woord van God, een titel voor Jezus die in zijn geschriften door niemand anders dan Johannes wordt gebruikt. Natuurlijk gebruikt Johannes die titel in Johannes 1:1, waar hij Jezus het Woord noemt. Hij gebruikt die titel in 1 Johannes 1:1, waar hij Hem het Woord noemt. Nu noemt hij Hem opnieuw het Woord.

Maar bedenk dat Jezus met heel veel titels aangeduid zou kunnen worden. Hij zou de Vrededorst genoemd kunnen worden. Hij zou Wonderbare Raadsman en Sterke God genoemd kunnen worden. Hij zou Immanuel genoemd kunnen worden. Hij zou de Spruit genoemd kunnen worden. Je kunt Hem heel veel verschillende dingen noemen, maar in dit visioen wordt Hij specifiek afgebeeld als het Woord van God.

Het is het Woord van God Dat hier wordt afgebeeld als Degene Die de volken veroveret, en wel met als wapen dat wat uit Zijn mond komt: een scherp tweesnijdend zwaard, een nauwelijks verhuld beeld van Zijn woorden. Wat uit iemands mond komt, zijn diens woorden. Zelfs als we niet de bevestiging van Efeze 6:17 hadden, waar staat:

En neem de helm van de zaligheid en het zwaard van de Geest,
dat is Gods Woord,

EFEZE 6:17

Of die van Hebreëen 4:12, waar staat:

Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart.

HEBREEËN 4:12

Dan zouden we dit misschien ook zonder die bevestigingen afleiden. Deze beelden elders in de Schrift, waarin het Woord van God met een zwaard wordt vergeleken, bevestigen het alleen maar. Wat uit de mond van een mens komt, zijn zijn woorden. Daarom treffen de woorden van Christus het geweten van mensen als een zwaard.

In een eerdere lezing zagen we, toen we het over Jesaja 11 hadden, hoe in Hosea 6:5 staat dat God door de profeten op het volk Israël had ingehakt en het had gedood. De profeten hebben niet werkelijk op mensen ingehakt en hen gedood, niet letterlijk, maar hun woorden deden dat. Zo is het ook met Christus: Zijn woorden doden als een zwaard. Niet letterlijk, niet lichamelijk, hoewel de taal beslist die van een lichamelijke slachting is. Overal liggen dode lichamen en vogels eten ervan. De beeldspraak wordt

beslist tot aan het gevest doorgevoerd. Geen woordspeling met het gevest bedoeld. De waarheid is dat het in apocalyptische taal mogelijk is dat we hier naar een geestelijke overwinning kijken, naar een reeks geestelijke overwinningen.

17

Het Evangelie veroverd de volken

Het feit dat Hij op een paard zit, zou juist daarop kunnen wijzen. Waarom? Omdat Zacharia 10:3 weliswaar niet hierover gaat, maar naar mijn overtuiging over de Makkabese oorlog. Naar mijn mening gaat Zacharia 10 over de Makkabese oorlog. Zacharia 10:3 beschrijft die heel beeldend en zegt:

Tegen de herders is Mijn toorn ontbrand, en de bokken straf Ik. Ja, de HEERE van de legermachten zal omzien naar Zijn kudde, het huis van Juda. Hij zal hen maken als Zijn prachtige paard in de strijd.

ZACHARIA 10:3

Dat wil zeggen dat God in Zijn strijd tegen Zijn vijanden Zijn volk, Juda, zal nemen en als het ware op hen zal rijden, door hen tot Zijn paard in de strijd te maken. Zij zullen het vervoermiddel zijn dat Hem in de strijd voorwaarts draagt. Die beeldspraak zou hier heel goed bedoeld kunnen zijn.

Christus wordt niet noodzakelijkerwijs gezien terwijl Hij uit de hemel neerdaalt. Dat de hemelen opengaan, betekent alleen dat Johannes een visioen ziet, en dat speelt zich boven hem af. Hij kijkt naar dit schouwspel. Deze ruiter op het witte paard lijkt zich niet noodzakelijkerwijs verticaal te bewegen, maar horizontaal. Hij gaat naar alle volken over de hele wereld, treft hen met het zwaard en overwint hen met het zwaard van Zijn mond, terwijl Hij op een wit paard wordt voortgedragen.

Als de gemeente gezien zou kunnen worden als het paard en het zwaard als Zijn Woord, dan is het heel eenvoudig om dit te zien als het Evangelie dat uitgaat naar de volken en hen verslaat. Natuurlijk verslaat het Evangelie ons. Het heeft ons allemaal

verslagen. Wij waren Zijn vijanden, en nu heeft Hij ons met Zijn Evangelie overwonnen. Nu zijn wij Zijn vrienden. Nu zijn wij gedood. Wij hebben ons kruis opgenomen. Wij zijn aan onszelf gestorven.

Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven.

GALATEN 2:20

Daarom is er een betekenis waarin de bewoordingen hiervan toegepast kunnen worden op iets wat niet de wederkomst van Christus is, maar veeleer het uitgaan van het Evangelie naar de volken en de overwinningen die het daar behaalt. Ieder van ons is iemand die overwonnen is. Wij werden geboren als vijanden van God, maar nu zijn wij Zijn vrienden. Wat is er gebeurd? Hij heeft ons verslagen. Hij heeft ons overwonnen. Hij heeft het verzet gebroken. En Hij heeft dat niet met geweld gedaan. Hij heeft het gedaan door Zijn Woord, door Zijn Evangelie dat aan ons werd verkondigd. En zo is dit een andere manier waarop veel mensen het hebben opgevat.

18

Bekering en het laatste oordeel

Ik moet eerlijk zeggen dat het moeilijk is om het zo te zien. Dat komt voor een deel door de aanschouwelijke beelden van een slachting en dode lichamen en dergelijke. Het lijkt geen positief beeld. Je zou denken dat het overwinnen van de wereld met het Evangelie en het bekeren van mensen een heel positief, opgewekt beeld zou zijn, waarbij je al die mensen tot Christus ziet komen. In plaats daarvan ziet het eruit alsof ze volledig worden vernietigd. Daarom kan dit vragen oproepen. Het hangt er natuurlijk van af in hoeverre iemand bereid is zich los te maken van alles wat op een letterlijke interpretatie lijkt en hier alleen het idee uit te halen dat de volken door de gemeente met het Evangelie worden aangevallen.

Het koninkrijk van satan wordt verslagen. Het Beest en de valse profeet worden uiteindelijk daadwerkelijk verslagen. Ik denk dat dit pas aan het einde zal gebeuren. De uiteindelijke uitkomst van deze oorlog is de nederlaag van het Beest en de valse profeet. Ik vermoed dat dit bij de wederkomst van Christus gebeurt. Ik zeg dat omdat Paulus erover spreekt dat Zijn vijanden worden vernietigd — dat wil zeggen, dat Gods vijanden op de laatste dag worden vernietigd.

We lezen in 2 Thessalonicenzen 2 dat de mens van de zonde, de zoon van het verderf, verteerd en vernietigd zal worden door de schittering van Christus' komst. We lezen in 1 Korinthe 15 dat Christus moet blijven regeren, zoals Hij nu doet, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd. Jij en ik behoren tot de vijanden die al onder Zijn voeten zijn gekomen. Maar Hij zal al Zijn vijanden onder Zijn voeten leggen. De laatste vijand die Hij zal verslaan is de dood, en dat gebeurt bij de opstanding.

Christus regeert aan de rechterhand van God en verslaat één voor één allen die zich tegen Hem verzetten. Gelukkig is deze nederlaag die Hij bewerkstelligt een milde nederlaag, in die zin dat Hij ons overwint door ons voor Zich te winnen. Abraham Lincoln kreeg kritiek van zijn vrienden omdat hij zelfs tegenover zijn politieke tegenstanders wat al te ruimhartig was. Ze zeiden: 'Meneer Lincoln, begrijpt u niet dat het bij politiek hoort dat u uw tegenstanders moet verslaan?' Hij zei: 'Wel, als ik mijn tegenstanders in mijn vrienden verander, heb ik mijn tegenstanders dan niet verslagen?'

Dat is in zekere zin de manier waarop Christus Zijn tegenstanders verslaat. Hij verandert hen in Zijn vrienden. Hij neemt mensen die vijanden van God zijn en verlost hen, redt hen, verandert hen, geeft hun een nieuw hart van vlees in plaats van het hart van steen, legt Zijn Geest in hen en maakt discipelen van hen. Zo moeten de volken worden overwonnen.

Maar uiteindelijk zal er natuurlijk een oordeel komen. Wanneer Hij komt, zullen degenen die zich blijven verzetten inderdaad verteerd worden door de schittering van Zijn verschijning. Degenen die zich tot het einde toe tegen Hem verzetten, zullen geoordeeld worden.

En zo is het heel goed mogelijk dat de verzen 11 tot en met 16 in werkelijkheid de voortgang van het Evangelie beschrijven, vrijwel hetzelfde als in de gelijkenis van het bruiloftsmaal. Nadat de stad was platgebrand, werden de boodschappers naar de hoofdwegen en zijwegen gestuurd om hen allemaal binnen te brengen — de heidenen. Dat proces zou gezien kunnen worden in termen van de geestelijke strijd waaraan wij volgens wat de Schrift elders leert, moeten deelnemen.

Paulus spreekt over ons. Wij zijn degenen die het zwaard hanteren. Wij zijn de gemeente. Wij dragen het Woord van God. We nemen het zwaard van de Geest, dat het Woord van God is, en trekken eropuit. We dringen het gebied van de vijand binnen en gebruiken het Evangelie om mensen naar de kant van Christus over te brengen. Hij verslaat die vijanden door vrienden van hen te maken, net zoals Hij dat met jou en mij heeft gedaan.

Maar het kan ook zijn dat de verzen 17 tot en met 21 naar het einde van dat proces kijken. Helemaal aan het einde, wanneer Hij alles wat Hij door het Woord zal overwinnen heeft overwonnen, verschijnt Hij. Dan is er totale vernietiging, verwoesting en oordeel. Het Beest en de valse profeet worden, zo wordt ons in vers 20 verteld, levend gegrepen en in de poel van vuur geworpen.

19

De betekenis van de poel van vuur

Dit wordt ons hier niet verteld, maar in het volgende hoofdstuk wordt voor ons beschreven wat zij in de poel van vuur ondergaan. In hoofdstuk 20, vers 10, lezen we:

En de duivel, die hen misleidde, werd in de poel van vuur en zwavel geworpen, waar ook het beest en de valse profeet reeds zijn. En zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheid.

OPENBARING 20:10

Natuurlijk kan men zich afvragen in hoeverre we dit „voor eeuwig en altijd” letterlijk moeten nemen. We hebben immers enkele passages gezien waarin van andere dingen wordt gezegd dat ze voor eeuwig blijven bestaan of eeuwig zijn, waarbij overdrijving wordt gebruikt. Maar zelfs als dit letterlijk bedoeld is, wil ik erop wijzen dat de enige personen van wie wordt gezegd dat ze voor eeuwig en altijd in de poel van vuur worden gepijnigd, de draak, het Beest en de Valse Profeet zijn. Geen van hen is werkelijk menselijk. Het Beest en de Valse Profeet zijn volgens mij systemen, geen afzonderlijke mensen.

Later in Openbaring 20 zullen we zien wat er volgens hoofdstuk 20, vers 14, met de Dood en Hades gebeurde:

En de dood en het rijk van de dood werden in de poel van vuur geworpen. Dit is de tweede dood.

OPENBARING 20:14

De Dood en Hades zijn ook geen mensen. In het boek Openbaring worden ze als personen voorgesteld, maar het zijn geen mensen. In de poel van vuur vinden we dus als het ware deze personages uit het drama. Alle slechteriken belanden in de poel van vuur. En dat geldt ook voor de mensen die zich tegen Hem verzetten. In vers 15 van hoofdstuk 20 staat:

En als iemand niet bleek ingeschreven te zijn in het boek des levens, werd hij in de poel van vuur geworpen.

OPENBARING 20:15

We lezen hier, in hoofdstuk 19, vers 20, voor het eerst over de poel van vuur. Dat is de plaats waar het Beest en de Valse Profeet levend in worden geworpen. Vervolgens lezen we in hoofdstuk 20, vers 10, dat de duivel daarin wordt geworpen. Daarna lezen we in vers 14 dat de Dood en Hades daarin worden geworpen. Vervolgens zien we in vers 15 van hoofdstuk 20 dat alle mensen die niet in het Boek des levens staan opgeschreven, daarin worden geworpen. Maar de enige partijen van wie daadwerkelijk wordt gezegd dat ze daar voorgoed worden gepijnigd, zijn de duivel, het Beest en de Valse Profeet.

Er wordt ons niet verteld dat de Dood en Hades worden gepijnigd, of dat de mensen worden gepijnigd. Je kunt verschillende voorwerpen in hetzelfde vuur werpen. Sommige zullen verbranden; andere zullen worden gereinigd. Maar het is hetzelfde vuur. Natuurlijk zullen we meer over de poel van vuur spreken wanneer we bij hoofdstuk 20 komen, al zullen er in hoofdstuk 20 andere dingen zijn die nog nadrukkelijker onze aandacht zullen opeisen.

Ik wilde er nu, bij de eerste vermelding van de poel van vuur, alleen op wijzen dat het Beest en de Valse Profeet blijkbaar als eersten erin worden geworpen. Maar uiteindelijk belandt iedereen die zich tegen God verzet op die plaats. Dus of de ruiter op het witte paard nu wel of niet naar de wederkomst van Christus verwijst, het lijkt erop dat de slotverzen van hoofdstuk 19 het best in verband kunnen worden gebracht met de wederkomst van Christus. Na dat punt vinden we het Beest en de Valse Profeet namelijk niet meer op aarde. Dat lijkt te wijzen op het einde van de wereld en de wederkomst van Jezus Christus. Dan komen we bij hoofdstuk 20.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Openbaring 18:20
- Openbaring 19:1-2
- Mattheüs 24:34
- Lukas 14:26
- Openbaring 7:14
- Openbaring 12:11
- Openbaring 18:21
- Markus 9:42
- Openbaring 19:3
- Openbaring 14:10-11
- Openbaring 18:9
- Openbaring 18:17-18
- Genesis 19:28
- Judas 1:7

- Openbaring 19:4
- Openbaring 19:5-10
- Efeze 5:32
- Openbaring 21:9
- Openbaring 21:10
- Mattheüs 9:14
- Johannes 3:26
- Johannes 3:27-28
- Johannes 3:29
- Mattheüs 22:1-2
- Mattheüs 22:3
- Mattheüs 22:4
- Mattheüs 22:5-10
- Openbaring 19:9
- Openbaring 19:8
- 1 Johannes 3:7
- Romeinen 6:15-16
- Mattheüs 1:21
- Johannes 8:31
- Openbaring 19:10
- 1 Korinthe 14:29
- Openbaring 19:11-16
- Openbaring 19:17-18
- Openbaring 19:19-21
- 2 Thessalonicenzen 1:8
- Handelingen 1:11
- Efeze 6:17
- Hebreeën 4:12
- Zacharia 10:3
- Galaten 2:20
- Openbaring 20:10
- Openbaring 20:14
- Openbaring 20:15

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.